

зачервиха, лъснаха позлатенитѣ орѣхи, смачканитѣ картопени
игралки и цвѣтя запѣстрѣха като нови.

— Ние ще ги подаримъ отъ сърце! Ние искрено имъ
желаемъ веселие и щастие! — радостно продума малкиятъ
човѣкъ и ласкаво се усмихна на Радка.

И всички съ радостна, свѣтла усмивка се заловиха за
кошницата и съ тиха пѣсень, сѣкашъ по кристална стълбич-
ка, се заискачваха по прозрачния луненъ лъчъ.

— Почакайте! Постойте! — завика Радка. — Азъ ей се-
га ще ви донеса протокали, ябълки, конфети У насъ
останаха още много има и игралки и свѣщици.

Но свѣтлината веднага угасна и въ тъмната стая стана
пусто и страшно. Елхата стоеше посрѣдата и тѣжно изгле-
ждаше безъ украшения съ отпустнати клоне.

— Е, какъ си, Радке? доволна
ли си отъ снощнитѣ подарѣци на
елхата? — попита Радкина майка.
Радка сутринята, като седнаха да
закусятъ

— Да, мамо! Само, моля ти се,
нареди днесъ пакъ елхата да покана
и азъ мои гости.

— Какво си намислила пакъ?
Кога ще събирамъ другаркитѣ ти?
Едва ли до довечера ще успѣя да ги
събера

— Повикай тогава други гости.
Повикай Тодорка, перачкината, Иван-
ча — дѣтетото на вратаря, повикай
всичкитѣ дѣца, които се въртятъ
около нашия дворъ. Та и тѣмъ се
иска да се повеселятъ, и тѣ искатъ

да празнуватъ Коледа! А у насъ толкова много игралки и
сладкиши останаха.

— Да, да, добръ си се сѣтила, Радке! — зарадва се май-
ката. — Азъ ей сега ще ги събера, а ти ще ми помогнешъ
да наредимъ и украсимъ отново елхата, нали? Само кажи ми,
милничка, какъ се сѣти за това? Защо току изведнажъ се
сѣти за бѣднитѣ дѣца?

Радка се спушна къмъ майка си, прѣгърна я, сладко я
цѣлуна и разказа всичко, що бѣ видѣла и чула прѣзъ не-
щята.

Прѣв. Здравка Михайлова